

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Baggrund for lovforslaget

I de sidste tre år har der i Arbejdsministeriets regi været en forsøgsordning for handicappede i erhverv, hvorefter det har været muligt for virksomheder at få statstilskud til ansættelse af en personlig assistent til handicappede.

Ordnningen udløb den 1. april 1991, men på baggrund af de indhøstede erfaringer besluttede arbejdsministeren at videreføre ordningen til udgangen af 1991. I den mellemliggende periode skulle det vurderes, hvad der skulle ske med ordningen. Med dette lovforslag foreslås det at gøre ordningen permanent.

Kravet om personlig assistance har været rejst overfor skiftende socialministre ud fra det synspunkt, at når der kunne ydes personlig assistance til for eksempel blinde under uddannelse, var det urimeligt, at denne hjælp ophørte, når den pågældende fik et arbejde efter endt uddannelse.

Problemstillingen blev taget op i udvalget »De handicappede og arbejdsmarkedet«. Udvalget afgav i 1982 en indstilling til arbejdsministeren om iværksættelse af en landsdækkende forsøgsordning om personlig assistance til handicappede i erhverv.

Forsøget blev igangsat i Arbejdsministeriets regi den 1. april 1988.

Forsøgsordningens formål var at give personer med handicap de samme muligheder for erhvervsudøvelse som personer uden handicap.

Støtten blev derfor givet uden hensyn til den handicappedes indkomst. Støtten skulle dels medvirke til at personer med handicap ikke mistede et arbejde, dels gøre det lettere at få ansættelse på en virksomhed, når den nødvendige hjælpefunktion til en person med handicap blev støttet af staten.

De personer, der var omfattet af ordningen, skulle have et veldefineret behov for personlig assistance. Ordningen omfattede følgende grupper:

1. Personer, der på grund af synsnedsettelse er ude af stand til eller kun med uforholdsmæssigt stort besvær er i stand til at læse.

2. Personer, der på grund af meget betydelig nedsat funktion som følge af et handicap har behov for praktisk bistand ved udførelse af arbejdsfunktioner.

3. Personer, der på grund af alvorligt hørehandicap har særlige behov for bistand ved udførelse af erhverv, herunder tolkebistand.

4. Personer, der iøvrigt på grund af handicap har anden alvorlig nedsat arbejdsfunktion, der giver behov for særlig bistand i forbindelse med udøvelse af erhverv.

Ansøgning om personlig assistance skulle rettes til social- og sundhedsforvaltningen (bistandskontoret) i ansøgerens bopælskommune. Når de sociale myndigheder havde vurderet behovet for personlig assistance, blev ansøgningen fremsendt med socialforvaltningens indstilling til Arbejdsformidlingen (AF).

De sociale myndigheder angav samtidig handicappets karakter og omfanget af behovet for personlig assistance.

Det påhvilede AF at klarlægge, hvilke kvalifikationskrav der blev stillet til et konkret arbejde. Det var en forudsætning, at personen med handicap selv var i stand til at bestride den indholdsmæssige del af arbejdsopgaven. Det var assistentens opgave, at udføre de praktiske opgaver med arbejdet, som den handicappede ikke selv kunne udføre.

Sagerne blev enten afgjort af regionschefen eller af en af denne nedsat regional koordineringsgruppe, der administrerede forsøgsordningen.

Assistenten blev ansat af arbejdsgiveren på normale ansættelsesvilkår. Det blev dog forventet, at arbejdsgiveren rådførte sig med den handicappede ved valget af hjælper.

Hjælpen kunne normalt max. andrage 20 timer pr. uge og tilskuddet til assistenten kunne normalt højst andrage et beløb svarende til den overenskomstsmæssige studenter-timeløn-sats inden for statens område.

Ved ordningens start i april 1988 var den samlede bevilling til ordningen 2,5 mill. kr. I 1989 blev bevillingen udvidet til 5,1 mill. kr. og i 1990 yderligere til 7,9 mill. kr.